

ชีวิตโยมแสวง แดงอ่อน

พระนรินทร์ สุภาภาโร

R7025

โยมได้เข้ามาอยู่วัดอัมพวันในปี พ.ศ. ๒๕๒๖ ก่อนหน้านี้โยมจากบ้านเดิมมาอยู่กับพี่ชายและพี่สะใภ้ ตั้งแต่โยมอายุได้ ๑๕ ปี พี่ชายโยมมีอาชีพขายหมู ขายไก่ อยู่ที่ตลาดเทศบาล ๑ จ.พิษณุโลก โยมก็ได้ช่วยพี่ชายขายหมู และผู้ที่อยู่ในอาชีพนี้ บางครั้งก็ต้องมีความจำเป็นที่จะต้องฆ่าสัตว์อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ และโยมก็จำใจฆ่าสัตว์ โยมเคยฆ่าหมู เคยแทงคอกหมู และฆ่าไก่ ไปประมาณ ๔๐๐ - ๕๐๐ ตัว เพราะต้องช่วยพี่ชาย เพราะท่านมีอาชีพนี้ และโยมต้องอยู่กับท่าน โยมจึงได้แต่สวดมนต์และอธิษฐาน ขอให้โยมจงพ้นไปจากที่แห่งนี้ ขอให้โยมอย่าได้ต้องฆ่าสัตว์ตัดชีวิตอยู่อย่างนี้เลย โยมต้องทนทำอาชีพนี้อยู่ถึง ๖ ปี

จนกระทั่งถึงปี พ.ศ. ๒๕๒๖ โยมจึงได้มีโอกาสไปกราบหลวงปู่แหวนในงานวันเกิดท่าน และได้ร่วมสร้างพระพุทธรชินราชถวายท่าน จากนั้นก็เดินทางไปวัดทุ่งหลวง จ.เชียงใหม่ ได้พบกับ หลวงพ่อวัดทุ่งหลวง ซึ่งมีอายุ ๗๖ ปี ท่านก็ได้ทักโยมว่า ให้โยมหยุดการฆ่าสัตว์ และให้เดินทางเข้าวัด โยมก็เริ่มไตร่ตรองอย่างหนักทุกวัน และมีพระสงฆ์อีก ๔ รูป ก็ได้ทักโยมเช่นนี้อีกในเวลาต่อมา ยิ่งทำให้โยมอยากเข้าวัดมาก และเมื่อโยมกลับมาถึงพิษณุโลกแล้ว โยมก็ได้ขายหมูไป คิดว่าจะไปหาที่ไหนเป็นที่พึ่งดีหนอ โยมจึงได้ไปปรึกษาพี่ชาย แต่พี่ชายก็ไม่ยอมให้โยมเข้าวัด

โยมจึงได้ไปจุดธูปบอกกับศาลพระภูมิไว้ว่า นับจากหลวงปู่แหวนซึ่งโยมนับถือเป็นพระอรหันต์ของโยมองค์ที่หนึ่ง หากมีพระองค์ที่สององค์ใดองค์หนึ่งก็ตาม หากเป็นพระอรหันต์อย่างเดียวกับหลวงปู่แหวน ขอให้โยมมีโอกาสได้พบ และเมื่อพบ โยมจะขออยู่รับใช้ด้วยการทำภัตตาหารถวายเลี้ยงแต่พระภิกษุสามเณรในวัดนั้น

ซึ่งโยมได้พยายามอธิษฐานอย่างตั้งใจจริงเรื่อยมา จนกระทั่งหลังจากนั้นได้ไม่กี่วัน โดยก็เกิดไม่สบายอย่างหนัก เป็นโรคไข้ทับระดู เพราะความไม่สบายใจของโยมที่พี่ชายไม่ยอมให้บวชชี และยังไม่สบายกาย เป็นโรคไข้ทับระดูอย่างหนักอีก โยมโมโหพี่ชายมากด้วย จึงประชดด้วยการคิดจะกินยาตายไปเสีย จึงหยิบยาสตรีเบลโล ๑ ขวด เหล้า ๕ กัง ยาต้มใจ ๕ ห่อ กรอกใส่

ปาก หวังจะให้ตาย แล้วก็อธิษฐานถึงพระองค์ที่สองนั้นมารับโยมไป คืนนั้นโยมตั้งใจจะตายแต่ไม่ตาย พอตื่นขึ้นมาตอนประมาณตีสอง ก็รู้สึกเคลิ้มและเห็นภาพนิมิต หรือฝันก็ได้ว่า

โยมเห็น พระภิกษุรูปหนึ่งเดินทางมารับโยม และด้านหลังพระภิกษุรูปนั้น มีคณะแม่ชี มีคณะผู้ปฏิบัติธรรมนุ่งขาวห่มขาว และยังมีแตรวง วงใหญ่ใส่ชุดขาวและใส่หมวก มารับโยม จำนวนมากมายสุดสายตา โยมดีใจจึงถามไปในนิมิตว่า “หลวงพ่อกอยู่ที่ไหน” หลวงพ่อกท่านก็ตอบว่า “ให้โยมเดินทางมาวัดอัมพวัน ต.พรหมบุรี อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี วัดอยู่ริมน้ำ และมีต้นมะม่วง”

หลังจากวันนั้นหนึ่งวัน โยมรู้สึกค่อยยังชั่วแล้ว จึงไปบอกกับพี่ชายว่า โยมจะไม่อยู่แล้ว จะเลิกขายหมูแล้ว เดินทางเข้าวัดเพื่อบวชชี่ พี่ชายก็ห้าม แต่โยมตัดสินใจเด็ดขาดแล้ว ดังนั้นพอวันรุ่งขึ้นโยมก็เดินทางออกมาโดยออกจากพิษณุโลกตอนตี ๕ โยมนั่งรถไฟมาถึงตากลี้ก็บ้ายโมงแล้ว จากนั้นก็ไม่ว่าจะเดินทางไปไหน เลยขึ้นรถสายอุทัย จะไปวัดท่าซุง นั่งรถมาก็ถามผู้โดยสารว่ามีใครรู้จักวัดอัมพวันบ้าง แต่แล้วก็ไม่มีใครรู้จักเลย พอรถมาถึงเขื่อนชัยนาท โยมก็เกิดสังหรณ์ใจถึงนิมิตว่าวัดอัมพวันน้ำ จึงสังหรณ์ว่าวัดจะต้องอยู่ริมแม่น้ำเจ้าพระยา ก็เลยตัดสินใจลงที่เขื่อนชัยนาท แล้วเดินทางล่องมาหาที่พักจนถึงบ้านคุณอา ซึ่งเป็นญาติของโยม อยู่ที่วัดป่าไหล อ.อินทร์บุรี จ.สิงห์บุรี

โยมมาถึงบ้านคุณอาเกือบสองทุ่ม เล่าเหตุการณ์ให้ฟังว่า มีพระรูปหนึ่งไปเข้าฝัน แล้วบอกให้เดินทางมาเข้าวัดอัมพวัน อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี คุณอาบอกว่า สงสัยว่าจะมีวัดนี้อยู่เหนืออ่างทอง ก็เลยให้ลูกเขยของคุณอาพามาดูที่วัด พอโยมมาถึงที่วัดเป็นครั้งแรก โยมก็ร้องว่า “ใช่แล้ว วัดนี้แหละ” แล้วลูกเขยคุณอา ก็พาโยมมาฝากหัวหน้าแม่ชี ชื่อแม่ชีจันทร์ ลูกเขยคุณอาบอกว่า โยมเป็นน้องสาว จะพามาฝากบวชชี่ มาจากเมืองพิจิตร

พอเย็นวันโกน ก่อนวันพระเข้าพรรษา ปี พ.ศ. ๒๕๒๖ โยมก็ได้บวชชี่สมความมุ่งมาดปรารถนา พอเข้าไปในพระอุโบสถ ก็พบกับหลวงพ่อกเป็นครั้งแรก โยมก็ว่าใช่แล้วละ เป็นหลวงพ่อกองค์นี้แน่ที่ไปรับโยม พอเสร็จพิธี โยมก็ไปถามแม่ชีว่า หลวงพ่อกองค์นี้ชื่ออะไร แม่ชีก็บอกว่าชื่อหลวงพ่อกจรัญ โยมก็เลยเล่าให้แม่ชีจันทร์ฟังถึงเรื่องที่หลวงพ่อกไปรับโยม พร้อมกับมีแม่ชีหลายท่านและผู้ปฏิบัติธรรมนุ่งขาวห่มขาวมากมายสุดลูกหูลูกตา วันนั้นโยมปลงผมบวชชี่ มีพระลงอุโบสถจำนวน ๕๓ รูป

โยมก็อยู่วัดมาเรื่อย ๆ จนกระทั่งวันหนึ่ง โยมก็ไปเก็บภาพพระปิยมหาราชมาภาพหนึ่ง เป็นภาพจากปฏิทิน ตอนที่โยมได้มานั้น โยมไม่รู้ว่านี่เป็นภาพพระปิยมหาราช นี่ถือว่าเป็นภาพเข้าของลิเก โยมดีใจ เลยไปบอกแม่ชีจันทร์ว่า “แม่ชี แสวงเก็บภาพเจ้าลิเกมาบูชา” แม่ชีได้ฟังก็หัวเราะ แต่ไม่ตอบว่าเป็นใคร แต่ใจของแสวงก็รักและผูกพันกับภาพนี้ แสวงนำมากราบสักการบูชา ถึงแม้จะไม่รู้ว่าบุคคลในภาพคือใคร แต่ก็เก็บบูชามาจนทุกวันนี้

ตั้งแต่โยมบวชเป็นแม่ชีจำพรรษาอยู่ที่วัดเรื่อยมา พี่น้องโยมก็คอยติดตามมาหาโยม แต่โยมก็ไม่เคยติดต่อกลับไปเลย เพราะโยมเขียนหนังสือไม่เป็น จนกระทั่งออกพรรษาแล้ว โยมจึงได้กลับไปหาพี่ชายพิชญ์โลก และไปหาบิดามารดา ที่ อ.สามง่าม จ.พิจิตร ซึ่งเป็นบ้านเกิดของโยม โยมก็ขอบิดามารดาว่าจะบวชต่อไปอีกสักกระยะหนึ่ง จนกระทั่งหนึ่งปีผ่านไป โยมจึงได้ออกไปค้าขายที่ จ.สิงห์บุรี อยู่ชั่วคราว ก่อนที่จะออกไป โยมก็ได้อธิษฐานจิตว่า ถ้าโยมได้เคยสร้างบุญบารมีกับหลวงพ่อก็ขอให้โยมได้มีโอกาสย้อนกลับมาอีก

พอโยมออกมาได้อยู่ จ.สิงห์บุรี ได้ประมาณสองปีกว่า ๆ โยมก็ฝันเห็นแต่หลวงพ่อก็จึงกลับไปเยี่ยมหลวงพ่อ หลวงพ่อก็ขอให้โยมกลับมาอยู่วัดอัมพวัน มาช่วยในครัว โยมก็ขอเวลาหลวงพ่อตัดสินใจ ในขณะที่โยมตัดสินใจ โยมก็ไปนอนพักอยู่ที่ห้องสวดมนต์ของแม่ชี โยมก็นอนหลับไปตั้งแต่บ่ายโมงไปจนกระทั่งสี่โมงเย็น โยมฝันไปว่า มีชายมาหาคคน ลักษณะเหมือนเจ้าลิเกในภาพที่โยมเก็บมาบูชา โยมก็เลยถามท่านไปว่า “ท่านชื่ออะไร” ท่านก็เงิบไม่ตอบ สักครู่หนึ่งท่านจึงบอกว่า “ให้เรียกท่านทั้งหก และถ้าหากมีเรื่องเดือดร้อนอะไร ก็ให้อธิษฐานเรียกท่านทั้งหกออกมา” โยมก็บอกท่านว่า “ขอให้แสวงไปด้วย แสวงเปี่ยมมนุษย์” แต่ท่านก็ไม่ยอมเอาไป แต่กลับทำเทียนที่จุดสวดมนต์ทำวัตรของแม่ชีล้มลงไป แล้วให้โยมจับตั้งขึ้น โยมจึงสะดุ้งตื่น เป็นเวลาบ่ายสี่โมงเย็น แต่โยมก็ยังไม่ว่างมาอยู่วัดอัมพวัน เวลาผ่านไปสามวันโยมกลับไปนอนที่สิงห์บุรี โยมก็ฝันอีกว่า ท่านทั้งหกให้โยมกลับไปวัดอัมพวัน ไปช่วยหลวงพ่อ พอไปถึงวัดอัมพวัน ก็ไปหาหลวงพ่อ หลวงพ่อก็บอกว่า “แสวง อยู่กับหลวงพ่อก็เถอะ” โยมก็นั่งตัดสินใจว่าหลวงพ่อดีสำหรับขอร้องแล้ว ก็เลยถามว่า “หลวงพ่จะให้หนูอยู่ที่ปี” หลวงพ่อบอกว่าให้ช่วยไปสักสามปี

เวลาผ่านไปสามปี โยมก็อยู่มาครบกำหนด จึงลาหลวงพ่อกลับไปบ้าน ไปหาบิดามารดา ในช่วงสงกรานต์ คิดจะค้างอยู่สักสี่ห้าคืน แต่แล้วอยู่ได้แค่สองคืน โยมก็เห็นคนที่รูปปั้นยืนอยู่ที่หน้าหอประชุมภาวนาครศรีทิวา ไปปลุกโยมตอนตีสาม ไปเข้าแขนแล้วบอกว่า “แสวง กลับไป

วัดด่วน คนกำลังเยอะ” โยมก็เลยถามไปว่า “ท่านคือใคร” ท่านก็ตอบว่า “เราคือพระปิยมหาราช” โยมก็เลยเถียงไปว่า “ไม่ใช่ นะ ที่อยู่หน้าหอประชุมคือ ร.๕” เพราะตอนนั้นโยมจำได้ว่า แม่ใหญ่เคยบอกโยมว่า “ให้ไปไหว้ ร.๕” โยมก็เลยเถียงท่านกลับไป ท่านก็ตอบว่า “เรานี่แหละ พระปิยมหาราชละ” และบอกให้โยมเรียกใหม่ เรียกว่า พ่อปิยมหาราช มาที่นี่เพื่อมารับเจ้ากลับไปวัดอัมพวัน

โยมกลับไปวัด โยมก็ยังมีแต่ความลังเลใจ เพราะคิดว่าต้องเป็น ร.๕ จนกระทั่งวันรุ่งขึ้น โยมขึ้นไปทำบุญบนศาลาใหญ่หลังเก่า เลยเข้าไปบอกแม่ใหญ่ว่า “แม่ใหญ่คะ นี่คือพระปิยมหาราช ไม่ใช่ ร.๕” แม่ใหญ่ก็หัวเราะ โยมเลยหันไปถามอาจารย์สมพร บอกว่า “พระปิยมหาราชใช้ไหมที่ยืนอยู่ที่หน้าหอประชุม แต่ทำไมแม่ใหญ่ให้เรียก ร.๕” โยมเกิดสงสัยก็ถามไปว่า “อาจารย์ พระปิยมหาราชนี้รัชกาลเท่าไร” เพราะแสงเป็นเด็กบ้านนอกไม่เคยเห็นชุดที่ขึ้นครองราชย์เลยคิดว่าเป็นเจ้าลิเก

จนกระทั่งต่อมา หลังจากวันสงกรานต์ปี ๒๕๒๓ ได้สี่วัน โยมก็อธิษฐานถึงท่าน ท่านก็มาหาโยม ท่านบอกให้เรียกใหม่ ว่า พระปิยมหาราช และให้โยมทำบายศรี ข้าวปากหม้อ และไข โยมก็บอกว่า โยมทำไม่เป็น อยู่ต่อมาท่านก็มาสอนให้โยมทำบายศรีปากชาม เอาไว้กราบสักการบูชาท่าน และให้บูชาท่านด้วยรูปเก้าดอก โยมก็บูชาท่านและเรียกท่านว่า พ่อพระปิยมหาราช โยมมาคิดว่า ทำไมคนอย่างโยมจึงฝันเห็นแต่ ร.๕ พ่อโยมเดือดร้อนยามใด ท่านก็มาให้เห็นยามนั้น

โยมมีโรคประจำตัวอยู่ คือโรคหัวใจ หากใครด่าโยม โยมก็จะเป็นลม โยมเลยอธิษฐานขอให้หายจากโรคนี้ และด้วยบุญกุศลที่กระทำต่อวัดอัมพวันอันศักดิ์สิทธิ์นี้ โยมจึงหายจากเจ็บป่วย และอยู่รับใช้หลวงพ่อกันทุกวัน โยมตัดภาระทางบ้าน ทำให้พี่ชายโยมเสียใจและเจ็บป่วย จนกระทั่งเสียชีวิต ตอนนั้นโยมอายุได้ ๓๖ ปี

ปัจจุบันนี้โยมอายุได้ ๔๐ ปีแล้ว แต่โยมก็คิดจะอยู่ไปจนกระทั่งหมดบุญวาสนา โยมในฐานะตัวแทนแม่ครัว บ้านเหนือบ้านใต้ที่มาช่วยกันอย่างเต็มที่ด้วยแรงศรัทธา ทุกคนได้ช่วยทำงานเพื่อหลวงพ่อกัน เพื่อเสริมสร้างบารมีไว้กายภาคหน้า ส่วนโยมมาช่วยทำอาหารเพื่อลบล้างหนี้บาป ที่ได้เคยฆ่าไก่ฆ่าหมูตาย ทุกครั้งที่โยมคิดกลับไปอยู่ที่บ้านกับญาติพี่น้อง โยมจะไม่สามารถอยู่ได้นานเพราะจะคิดถึงแต่วัดอัมพวัน และกลับมาเพื่อชดใช้ผลกรรมที่ยังคงติดตาม โยม และทำงานเพื่อหลวงพ่อกันจนกระทั่งหมดบุญวาสนา